

Efkes nije maatjes haole.

Ik had beej de viskraom van de grièze unne gas nije maatjes gehaald.

Dae woort schoën gemak wao ik beej stônd en daonao bedolve ônder ein dôbbele portie vers gesneeje lauk.

Met 't water al in de mônd leep ik midde door de stad op hoès aan.

Wie ik euver 't vleisplein kwaam, wao net dae aperots gesloop waas, hoort ik opens eine zwerver mômpel: "jaomer hê meneer", en hae keek mich aan met ein gezicht waose normaal behangpepeer mei oètzuks. "Ik gaon heej nog idderen daag efkes kièke, want èin dink is zeker, ze hebbe ôs noow waal nao de Urbanuswaeg verbanne, maar die gezelligheid die weej heej ônderein hadde die neme ze ôs noeits miër aaf".

òet midliej heb ik um toen maar eine van mien nije maatjes gependeed.

Efkes vaerder op d'n tômpe van de alde merret stônde ein paar kasteleins met de trâön in de auge. Neet van 't lauk in mien tãötje met maatjes maar van al die sloop- en bouw ellende die de gemeente eur aanduit. Baer de Woerse Fredje, Blauwe Trapse Robbie en Roeie Lieuwse Loewieke. Of 't aafgespraoke werk waas speulde 't dreijorgel net op det moment: "wae zal det betale, wae haet zoëvuul geld"

"Klop wie eine zwaerende vinger" reep eine mins dae eine tamelik gepensioneerde indrök makde. "Twan de slooper mak d'r eine puinhaup van". "Nae lau Geer", reep wethalder Beurskens dae zich beej 't gezelschap melde. "As alles straks klaor is dan krieg Venlo weer det echte 'weej' geveul net zoë wie we det hebbe as VVV promoveert.

In 't belang van de gooije vrede goof ik de veur – en taegestanders maar eine nije maatjes.

Maar waal met ein hiel klein bietje lauk, anders bleve die maar aan 't bãöke.

Veur d'n bibliotheek in de begiënegank, stônd ein ganse mingelmoos van minse die taege bezuuniging op de biebare. Allemaal met eur eige geveul, schômmelend tösse ônmach en kwaodheid. Spandeu schrieëuwde: Op de biebare bespare doen allein halve gare cultuurbare. Hieperdepiep veur de biebare en Ein boek mak klook. Ik stônd net op 't punt um mich oët de veut te make wie ein hiel moei maedje mich ein protesblaedje in de hand drökde. 't Waas lankwimperig en van ein kosmetische perfectie die neet van dees aerd is, de huid van 't gezicht zoë strak gespanne det aete kauwe waarschienlik ein ravage aan zoel richte.

Um det oët te prebere heb ik um hiel slinks eine maatjes met hiel hampels lauk aangebaoje.

Ôndertösse had vader tiëd neet stil gezaete dus ik meus mich spooije veurdet alle maatjes op ware. Struukelend euver huip zand, en wegzakkend in kraters van blub, worstelde ik mich euver de Golziusstraot wies aan 't kunstecentrum. Dao waas ein flink oët de kluute gewasse moderlik vruujke hiel hard aan 't beeldhouwe en reep steeds opniej "ik gaon oët deze brok stein dae Venloe politicus oetkappe dae 't kunstecentrum de nek um wult dreije.

Ik vroeg hiel netjes, is det eigelik moeilik, maar nae zei die hiel giftig, de paks gewoën eine groëte granietstein en alles waat neet op dae.... liek, houwse dao van aaf op 't ind blief dae ... vanzelf euver.

Det idee vônd ik eigelik waal eine maatjes waerdig, al waas det dan miene allerletste.

Toen waas gooie raad deur.

De ganse middaag weg um maatjes te haole en met niks thoès komme.

Aan de deur woort ik al opgewach door mien vrouw die zich al de gansen daag op dae maatjes gespits had.

"Wao is miene maatjes" vroeg 't wie 't zoog det ik met laeg hand stônd.

Ik zei och, ik heb mich gewoën einen daag vergaete.

Dae nije maatjes kump morges pas aan.

Wiel Hermans Venlo